

EVET YAZMALIYIM

Orhan NACAKSIZ, Fen Bilgisi Öğretmenliği

Okuldaki son senem ve artık mezun oluyorum.

İzlenim yazamam diyordum ama anlatmalıyım, yazmalıyım artık okulum bitiyor dedim kendimce.

ODTÜ'nün bana kattığı en güzel şey İLKYAR ve onun çocuk yürekli güzel insanları. En çokta sanırım İLKYAR'ı ve bu güzel insanları özleyeceğim.

2 yıldır İLKYAR'dayım, keşke daha önce gelseydim diyorum hep.

Hayatıma çok fazla anı ve hikâye kattı İLKYAR.

Hangi birini anlatsam ki o her proje dönüşü anlattığım bembeyaz güzelliklerle dolu izlenim defterimden.

Bana Matematik etkinliğini yaptıktan sonra yanıma gelip Orhan Abi senin matematik kitabın var mı yazdığın diye soran, ardından bana mektubunda matematiği çok seviyorum ve bir matematik kitabı yazacağım diyen Esmayı mı, yaz kampında en son otobüse bindikten sonra 2 dakika geçmeden otobüsten inip belime sıkıca sarılıp bırakmayan Şener'i mi, ya da yaz kampından sonra köyüne gittiğimiz

Ahmet'in beni görünce koşup sarılmasını mı?

O sarılmalar öyle ki hiç unutamayacağınız sürekli belinizde hissedeceğiniz küçücük kollarıyla kocaman duygular ile sarılmalar.

O kadar çok anı var ki anlatılabilecek, güzelliklerle dolu. Bir öğretmen adayı olarak bu mesleği seçmemin sebebi çocuklar ve onların yüzünde bir gülücüğe sebep olabilmek.

Etkinliğim bittikten sonra bir çocuğun yanına gelip Orhan Abi çok komik ve güzel anlatıyorsun demesi,
ya da mektubunda ben okuyacağım sizlere verdiğim sözü tutacağım demesi benim mesleğime olan sevgimi artırıyor.
Bir çocuğa dokunabilmişim diyorum içimden.

O kadar saf ve temiz yürekliler ki,
yaptığımız hiçbir şeyi unutmuyorlar.
Bir proje esnasında Uras ile tanıştım,
gece eğlencesi boyunca sürekli yanımda olup benimle beraber oynayan Uras.
Akşam odasına masal okumaya gittiğimde onu ağlarken buluyor,

nedenini sorduğumda Orhan Abi gitmeyin hep burada kalın diyordu.
Sadece bir gün onlar ile birlikte olabiliyorduk.
Nasıl bir günde bu kadar bağlanabiliyorduk ki hem onlar, hem biz.
Masalı okuduğumda yarısında beni durdurup “Orhan Abi okuma artık uyukum geliyor, sabah sizi uğurlamak istiyorum, uyumamam lazım” diyor.
Uyuması gerektiğini istediği her zaman mektup yazabileceğini ona söylüyordum.
Masalı bitirdiğimde Uras çoktan uyumuştü. Yataktan kaliferleri sabaha karşı kapatılıyordu bu yüzden üstünü örttüm ama odadan hiç çıkmak istemedim.
Çocuklardan ayrılmak projelerin en zor kısmı oluyor hep. Ama sonradan gelen bir mektup yüzünüzde bir tebessümün belirmesine, anlatılamayacak bir mutluluğa sebep olmasına yetiyor da artıyor bile.

Bir çivi ile başlamıyor mu her şey?

Bilim otobüsünden ellerinde çiviler ile inen çocuk yürekli insanlar ve ışı ışı parlayan gözleri ile merakla bekleyen çocuklar.

Çiviler bizim ilk adımımız, çocuklarla tanışmak için attığımız ilk adım.

Çivileri çözmeye çalışırken o çabaları, çözdükten sonra ki mutlulukları görülmeye değer. Bazen zorlanıyorlar onlara pes etmemesi gerektiğini, her türlü problemi çözebileceğini söylüyoruz.

Ardından bir sabah sporu bütün enerjimizi topluyoruz ve çocuklarla beraber etkinliklere dağılıyoruz.

Etkinlikler esnasında öyle çocuklar ile karşılaşıyorum ki şaşırıp kalabiliyorum. Fizik etkinliği esnasında Japon trenini çıkardığım an çalışma prensibini ben anlatmadan açıklayan Yavuz, ya da Matematik etkinliği esnasında 8 altın sorusunu hemen çözen Zeynep sadece ikisi.

Daha birçok keşfedilmemiş çocuk var. Yemekhane sırasına giriyorsunuz çocuklarla ve tepsinizi aldığınızda her taraftan bir çocuk sesi geliyor “abi bizim masaya otur”. Masaya oturduğunuzda başlıyor bir

sohbet havası. Köylerini, kaç kardeş olduklarını, hangi dersleri sevdiklerini, ilerde ne olmak istediklerini soruyorum konu konuyu açıyor çocuklarla, o kadar merak ettikleri şeyler var ki... Öğrenmek için gözlerinizin içine bakıyorlar. Sadece onlar değil bizler de birçok şey öğreniyoruz onlardan. Onlarlayken her şeyi unutuyorsunuz geriye dönmek istemiyor insan hep orada kalıp öğretmeye devam etmek istiyor. Belki de bu mesleğimle alakalı bir durum.

ODTÜ’ den mezun olarak bir hedefimi bitirdim.

Artık yeni bir hedefim ve hayalim var.

Hedefim bir köy okuluna Fen Bilimleri Öğretmeni olmak
ve çocuklara bilimi sevdirmek,
hayalim ise İLKİYAR’ı o köy okuluna çağırmak.

Sağlıcakla kalın...

Orhan NACAŞIZ
ODTÜ-Fen Bilimleri Öğretmenliği

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLKİYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-
- <https://www.classy.org/campaign/ILKIYAR/c164385>

2. E-postalarınızda www.ILKIYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLKİYAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKIYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLKİYAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.